

ԺՈՂՈՎՐԴԱՅԻՆ ԲԱՆԱՍՏԵՂՆՈՒԹԻՒՆՆԵՐ

Խ Ա 2 Ը

Երբ որ ծնայ, ձայն մը հընչեց իմ ականջիս.
« Դու ծնած ես խաչ մը կրելու համար յաստիս »:
Ի լուր այսմ ահեղ վըճռոյս ես խիստ լացի,
Այլ և այնպէս՝ ես իմ խաչը պինդ գըրկեցի:
Յետոյ չորս կողմըս նայեցայ և նայեցայ...
Առանց խաչի մարդ արարած ոչ ոք գըտայ:

Տեսայ թագուր մ'առօք փառօք մեծացուցուած
Որ նոյն ժամայն տըխուր խոկմանց մէջ էր թաղուած,
Եւ զինակրին որ առ զըրունըս կայր ի պահ
Արքայն ինչո՞ւ, հարցի, ուրախ չէ հապա:
Ասաց. Գանդի յորմէ հետէ նըստաւ ի գահ
Աստուած խաչ մը ոչինչ թեթեւ տըլաւ նըմա:

Տեսայ օր մ'ալ զօրական մի որ կը դառնար
Պատերազմէն, և մէկ թէն էր յապաւեալ.
Ըսի անոր. ինչո՞ւ տըխուր ես դու մարտի՛կ,
Մի՛թէ նըշան խաչին պատուոյ չէ՞ քեզ հերիք:
Ասաց. Աւաղ, անցան օրերս իբրեւ ստուեր,
Եւ արդ ուրիշ խաչ մը նորէն տըլաւ ինձ Տէր:

Մահճակալին և մահամեքճ իւր որդեկին
Տեսայ կին մի մեծատուն յոյժ և լալագին,
Ըսի անոր. մի լար կին դու, Աստուած մեծ է,
Միւս զաւակովդ մըխիթարել քեզ կարող է...
Պատասխանեց. Հաճ և հաւտն խաչն իմ տանիմ,
Յամենայն դէպս, ո՛հ, թո՛ղ կամք Տեսոն օրհնեալ լիցին:

Մտաքնասիւս պատմունճանին մէջ պըլլըւած
Տեսայ այր մի ուրախ զըւարթ երեոյթով,
Ըսի անոր. Երնե՛կ քեզի, կեանքդ է հիւսուած
Համակ ծաղկօք: Ո՛չ, ասաց նա, ո՛չ, հապճեպով
Եւ բաց թողուց իւր վերարկուն... Տեսայ յայնժամ
Որ իր խաչն էր սըրտին մէջը արիւնաքամ:

Ես այն ատեն գըրկեցի զխաչն աշխատութեան,
Խաչն այն որ միշտ աղըատնեւրուն է բարեկամ:
Մերթ գայն թացի իմ արցունքով, խոստովանիմ,
Բայց չեմ ուզեր որ ես անկէ երբէք զատուիմ:
Ո՛վ իմ եղբարք, նայեցայ ես և նայեցայ
Եւ տեսայ որ առանց խաչի և ոչ ոք կայ:

P. P. Parzanese

Թրգ. Խաւ. Ստ. Եազճեան

ՀԻՆՇՏԱԿԸ

Երբ որ մայրն իմ զիս իւր բազկաց մէջ առաւ
Եւ խընդագին ասաց. Մանուկ ինձ ծընաւ,
Ինձ հրեշտակ մը տըլաւ Տէրն ի քաջալեր՝
Աստի կենաց արարանաց մէջ ընկեր:
Այն հրեշտակն իւր առաջին համրոյրով
Լեցուց հոգիս բերկրապատար ջինջ լուսով,
Եւ իմ ճամբուս սուր փուշերուն վըրայ ցան
Եւ ցիր սըփոեց ծաղիկ մատամբ սիրական:

Նըստայ յաթոռ ժանտ մարդոց հետ միասին.
Ամպարըշտին մերթ շընչեցի ես զոգին.
Բայց հրեշտակն իմ չըդարձուց ինձ երես,
Պիտի փըրկեմ, ասաց, Տէրամբ ես ըզքեզ:
Տեսայ այսպէս բաղդին ամէն մէկ դարձուած
Մաղիկն ի փուշ դարձաւ ինձի, ժպիտն ի լաց:
Հաց ու հագուստ պակսեցաւ ինձ ամենայն,
Եւ հրեշտակն իմ չըլըքաւ զիս սակայն:

Թէ ես ընկճած, տեղի տայի վըշտերուս,
Իւր ժպիտով նա ինձ կու տար խըրախոյս.
Խոժոռ դիմօք այլ աչքիս մէջ կը նայէր
Մեղանչելու թէ մըտադիր զիս զըտնէր:
Թէ գիտնայի՜ր քանի՜ անգամ ի տեսեան
Մօտ ի գահոյս Երկնաւորին տեսայ զայն
Բարեխօսել որ, ի լըբումըն շնորհաց
Տայր ինձ Աստուած, տայր թողութիւն իմ մեղաց:

Միշտ ինձ հետ է. ձայնը կը լսեմ հովին մէջ
Որ ընդ երեկս լեռնէն կ'առնու ելեէջ,
Չայնը կը լսեմ ի մէջ երգոց աղօթից
Որ կ'աղօթեն, առաւօտուն, կոյսը ամբիծ:
Մերթ գիշերը փողփողենէջ շողերով
Կ'իջնէ, կ'իլլէ նորէն ի վեր ընդ լուսին,
Մերթ ալ կ'երթայ թուի ջուրց վըրայ թըռչելով,
Եւ գէսը զըլխոյն աստղի նըման կը վառին:

Արդ, հըրշտակդ իմ, չիդառնայ կեանքս ի խաւար,
Ե՛կ ամրացուր ապահովցուր զիս ի սպառ.
Քու թեւերուդ անըոյթ ծոցին մէջ ա՛ռ զիս,
Լեր ապաստան եւ լոյս աչաց տըկարիս:
Այս փուճ երկրիս հանէ՛ ի բաց զիս տիղմէն,
Հոգիս առ է՛ն խիստ կարօտած է արդէն:
Հոգետաւիդ քնարիդ ձայնող իմս հրեշտակ,
Երկինքն ինձ բաց, քեզ հետ զընամ ուր քո են վանք: